

בדברים קדושים, ועושים מעשים (ערוה) בכל. משום כך, כמעשה ארץ מצרים אשר ישבתם בה וגו'. רבי יהודה אמר, שעושים דינים (מינים) רעים לשלט (לטמא) על הארץ, כמו שנאמר ולא תטמא את אדמתך. וכתוב ותטמא הארץ.

כמעשה ארץ מצרים וגו'. רבי חייא פתח, (איוב לח) לאחז בכנפות הארץ וגו'. למדנו, עתיד הקדוש ברוך הוא לטהר את ארצו מפל טמאת העמים עובדי עבודה זרה שטמאו אותה, כמי שאחז בטליתו ומנער את הטנפת ממנה. וכל אותם שנקברו בארץ הקדושה, לזרק אותם החוצה, ולטהר את הארץ מהצד האחר (קדוש אחר), ככבוד שהיתה מזינה את שאר גדולי העמים ולקבל את טמאתם ולהנהיגם, ועתיד לטהר אותה ולהעבירם החוצה. רבי שמעון היה מטהר את (הרי) שוקי טבריה, וכל שהיה שם מת, היה מעלה אותו ומטהר את הארץ. למדנו, כתוב ותבאו ותטמאו את ארצי וגו'. אמר רבי יהודה, אשרי חלקו של מי שזוכה בחייו להשרות מדורו בארץ הקדושה. שכל מי שזוכה לה, זוכה להשפיע מטל השמים שלמעלה שיורד על הארץ. וכל מי שזוכה להקשר בחייו בארץ הקדושה הזו, זוכה להקשר אחר כך לארץ הקדושה העליונה. וכל מי שלא זוכה בחייו, ומביאים אותו להקבר שם, עליו כתוב ונחלתי שמתם לתועבה. רוחו יצאה ברשות נכריה אחרת, וגופו בא תחת רשות הארץ הקדושה ככבוד, עשה קדש חל, וחל קדש. וכל מי שזוכה להוציא

עבד עבדים יהיה לאחיו. בגין כך פלהו מכתובין (ס"א מברכי) (ס"א מברכי) במלין קדישין, ועבדין עובדין (ס"א ערוה) בכלא. בגיני כך כמעשה ארץ מצרים אשר ישבתם בה וגו'. רבי יהודה אמר, דעבדין דינין (ס"א וינין) בישין לשלטא על (ג"א לטמא) ארעא, כמה דאת אמר ולא תטמא את אדמתך. וכתוב ותטמא הארץ. כמעשה ארץ מצרים וגו', (ויקרא יח) רבי חייא פתח, (איוב לח) לאחוז בכנפות הארץ וגו', תאנא, זמין קדשא בריה הוא לדכאה לארעיה, מפל מסאבותא דעמין עובדי עבודה זרה, דסאיבו לה. פהאי מאן דאחיד בטליתיה, ואנער טנופא מניה. וכל אינון דאתקברו בארעא קדישא, למשדי לון לבר, ולדכאה ארעא קדישא מסטרא אחרא (ס"א קדישא אחרא), כביכול דהוה מתזנא לשאר רבירבי עמין, ולקבלא מסאבותא דלהון, ולדפרא לון. וזמין לדכאה לה ולאעברא לון לבר.

רבי שמעון הוה מדפי טורי (ס"א שוקי) דטבריא, וכל דהוה תמן מית, הוה סליק ליה, ומדפי ארעא. תאנא, פתיב (ירמיה ב) ותבאו ותטמאו את ארצי וגו', אמר רבי יהודה, זכאה חולקיה מאן דזכי בחייו למשרי מדורא בארעא קדישא. דכל מאן דזכי לה, זכי לאנגדא מטלא דשמיא דלעילא, דנחית על ארעא. וכל מאן דזכי לאתקשרא בחייו בהאי ארעא קדישא, זכי לאתקשרא לבתר בארעא קדישא עלאה.

וכר מאן דלא זכי בחייו, ומייתין ליה לאתקברא תמן, עליה פתיב, (ירמיה ב) ונחלתי שמתם לתועבה. רוחיה נפיק ברשותא נוכראה אחרא, וגופיה אתי תחות רשותא דארעא קדישא, כביכול עביד קדש חול, וחול קדש. וכל מאן דזכי

דארעא קדישא, כביכול עביד קדש חול, וחול קדש. וכל מאן דזכי